

Zes romans zijn genomineerd voor de Man Booker Prize van 2018. DSL wikt en weegt de kanshebbers. Op 16 oktober kennen we de winnaar.

The long take

Robin Robertson

'Je bent de enige van ons die vertrekt in honderdveertig jaar', zegt de vader van Walker wanneer zijn zoon Canada verlaat om te vechten in de Tweede Wereldoorlog. Robin Robertsons *The long take* is doorspekt met herinneringen aan Walkers jonge jaren in Inverness County. Aan de stilte, aan de langzame uren. Toch is dit geen stil boek. Het zit vol stadsgeluiden: taxi's, gehamer en geboor, getoeter en geschreeuw. Het gaat over de jaren 1946 tot 1953, wanneer ex-soldaat Walker rondzwervt in New York, Los Angeles en San Francisco.

The long take verscheen bij Picador Poetry en houdt het midden tussen proza en poëzie. Robertson, dichter en redacteur, laat een Amerika in een stroomversnelling zien. Los Angeles verandert in geen tijd in een doolhof van asfalt. De auto wordt koning en diezelfde auto zorgt er ook voor dat je van de ene enclave naar de andere kan verplaatsen zonder dat je met andere gemeenschappen in contact komt. Stadsplanning als een middel tot segregatie, noemt Robertson het.

Walker lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en in de stad ziet hij een hoop menselijk lijden dat hem herinnert aan het slagveld. Hij gaat werken bij een krant. Meestal verslaat hij misdaad, soms is er tijd voor een filmrecensie. Robertson trekt op overtuigende wijze een parallel tussen de wereld die verbeeld wordt in films noirs als *Kiss me deadly* of *The big combo* en die van het Amerika na de oorlog. In beide is er sprake van angst voor de vreemdeling, van paranoia.

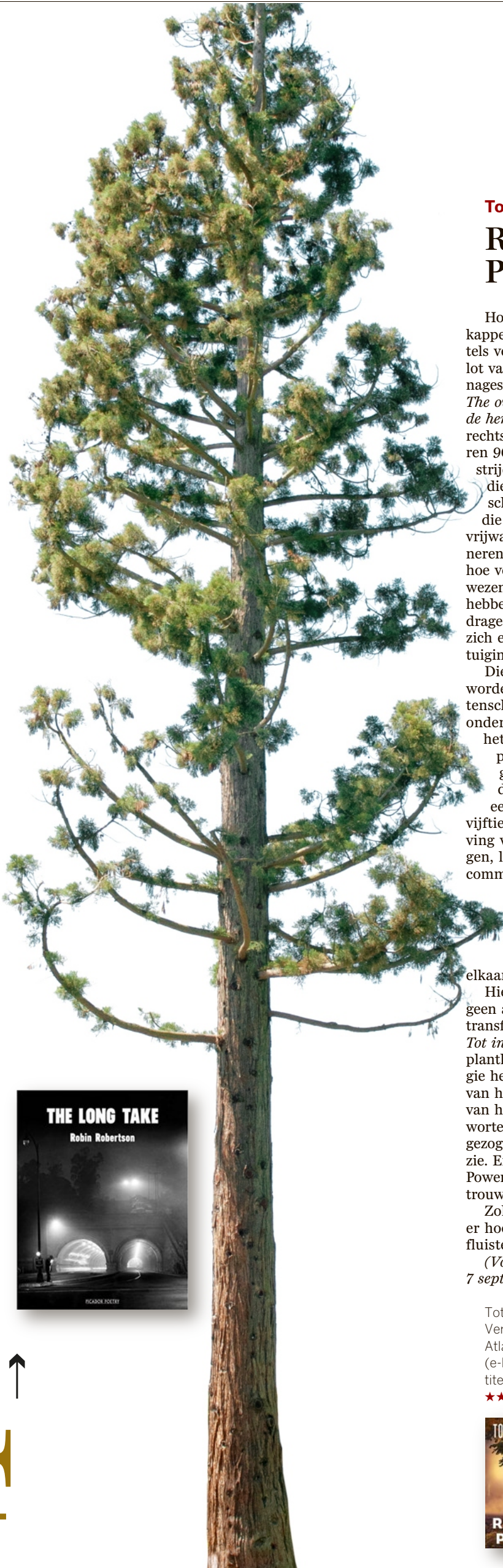
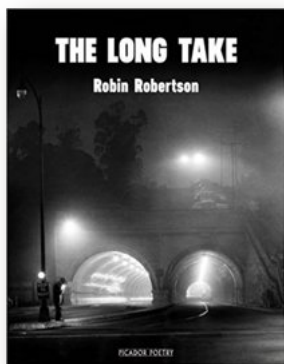
Dit is geen makkelijk toegankelijk werk voor Europese lezers die niets afweten van LA of van film noir. Nochtans is de taal helder, vooral de dialogen klinken ontzettend overtuigend. Walkers herinneringen voeren de lezer dan weer mee richting de oorlogsgruwelen.

Robertson is niet echt een grote kanshebber. Toch herinnert zijn werk ook aan de situatie in het huidige Amerika en mocht de jury daar gevoelig voor zijn, dan wint hij de prijs misschien alsnog. (Kathy Mathys)

The long take.
Picador, 236 blz., 18,99 € (e-boek 16 €).

★★★★☆

4 ↑

Tot in de hemel

Richard Powers

Hoeveel bomen kunnen we kappen voor we onze eigen wortels vernietigen? Het dramatische lot van bomen brengt de personages in Richard Powers' roman *The overstory* (vertaald als *Tot in de hemel*) rechtstreeks of onrechtstreeks bij elkaar. In de jaren 90 ontbrandde een verbeterde strijd tussen de eco-activisten die de oerbossen wilden beschermen en de houtvesters die hun broodwinning wilden vrijwaren. Powers verweeft fascinerende thema's in zijn verhaal: hoe ver mag je gaan om levende wezens die stem noch rechten hebben te verdedigen? Hoe gedragen groepen gelijkgezinden zich en hoe stevig zijn hun overtuigingen te staven?

Die brandende vraagstukken worden aangewakkerd door wetenschappelijke inzichten die ondertussen vanuit het lab in het publieke bewustzijn sijpelden. Planten zijn intelligenter dan we altijd gedacht hebben: ze hebben een geheugen en minstens vijftien manieren om hun omgeving waar te nemen, ze bewegen, lossen problemen op en communiceren. Hun wortelstelsel is een brein. Bovendien hebben boom en mens eenzelfde voorouder, we delen een kwart van onze genen en zijn op elkaar aangewezen.

Hier excelleert Powers: als geen ander kan hij wetenschap transformeren tot literatuur. In *Tot in de hemel* vormen ecologie, plantkunde en sociale psychologie het onderliggende weefsel van het verhaal. De beschrijving van hoe de sappen vanuit de wortels naar de bladeren worden gezogen is niets minder dan poëzie. En wat meer is: hoe poëtisch Powers ook wordt, hij blijft trouw aan de feiten.

Zolang er bomen groeien is er hoop, lijkt hij de lezer toe te fluisteren. (Geerdt Magiels)
(Volledige recensie in *DSL*, 7 september)

Tot in de hemel.
Vertaald door Jelle Noorman, Atlas Contact, 608 blz., 29,99 € (e-boek 14,99 €). Oorspronkelijke titel: 'The overstory'.

★★★★★

5

Club Mars

Rachel Kushner

'Wat ik later begreep, over San Francisco, was dat ik er in schoonheid ondergedompeld was, maar dat het zicht erop mij werd belemmerd.' Zo klinkt het uit de mond van Romy Hall, die is veroordeeld tot tweemaal levenslang plus zes jaar. Romy groeide op bij een afstandelijke moeder. Haar vader kent ze niet. Ze ging werken als danseres in de stripclub Club Mars.

Wie levenslang zit, maakt geen noemenswaardige herinneringen aan. Aan het leven in de buitenwereld is voorgoed een eind gekomen. Romy reconstrueert haar levensloop voor de lezer. We leren een ander San Francisco kennen, een ruw, ongepolijst stadsdeel. We lezen over Romy's minnaars en over haar zoon, Jason.

Rachel Kushner beperkt zich in *The Mars room* (vertaald als *Club Mars*) niet tot Romy's perspectief. De verschillende stemmen in deze roman komen op een volstrekt geloofwaardige manier tot leven. Dit boek is minder cerebraal dan haar vorige, *De vlammenwerpers*, toegankelijker ook. Toch moet je een inspanning leveren om de verhaaldraden te ontrafelen en met elkaar te verbinden. *Club Mars* doet je nadenken over vrijheid en onafhankelijkheid, over armoede en privileges. Zonder twijfel het beste van de schrijfster tot op heden. (Kathy Mathys)
(Interview in *DSL*, 22 juni)

Club Mars.
Vertaald door Lidwien Biekmann en Maaïke Bijnsdorp, Atlas Contact, 432 blz., 21,99 € (e-boek 12,99 €). Oorspronkelijke titel: 'The Mars room'.

★★★★☆

6